

РЕШЕНИЕ

№ 911

гр. София, 11.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.01.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Весела Цанкова

Луиза Христова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **9350** по описа за **2012** година докладвано от съдия Весела Цанкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – 228 от АПК, във връзка с чл. 63, ал.1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], [населено място], [улица], Б. център А., офис №12, представлявано от управителя М. К. срещу решение, постановено по н.а.х.д. № 20671/2011г. по описа на Софийски районен съд, наказателно отделение, 16 състав. Със съдебното решение е потвърдено наказателно постановление № 22-2202445 от 14.01.2011г. на Директора на Дирекция “Инспекция по труда” – С., с което на [фирма] е наложена “имуществена санкция” в размер на 1500 лева, на основание чл.415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ) за неизпълнение на задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство.

С касационната жалба се иска отмяна на съдебното решение и на потвърденото с него наказателно постановление. Излагат се доводи за незаконосъобразност и неправилност на постановеното решение. Възраженията са, че наказателното постановление е издадено в нарушение на чл. 52, ал. 1 и чл. 34, ал. 3 от ЗАНН, след изтичане на срока за издаването му от датата на съставяне на акта за установяване на административно нарушение. Актът е съставен в отсъствие на нарушителя, без да му е отправяна покана за съставяне на акта по чл.40, ал. 2 от ЗАНН и е връчен на упълномощено лице, което касаторът счита за съществени процесуални нарушения. Не е доказана вина и към датата на издаване на наказателното постановление

санкционираното лице не е работодател на работниците, на които не са изплатени трудовите възнаграждения, защото трудовите им договори са били прекратени.

Ответникът по касационната жалба, чрез упълномощения си процесуален представител иска отхвърляне на жалбата като неоснователна и потвърждаване на обжалваното съдебно решение като правилно и законосъобразно.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София – град, XIV касационен състав, като разглежда делото по реда на глава дванадесета на АПК и извърши проверка на обжалваното съдебно решение на посочените касационни основания по чл. 348 от НПК, намира, че:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК от лице, което има правен интерес и е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна, по следните съображения:

С решение, постановено по н.а.х.д. № 20671/2011г. по описа на Софийски районен съд, наказателно отделение, 16 състав е потвърдено наказателно постановление № 22-2202445 от 14.01.2011г. на Директора на Д“ИТ” – С., с което на [фирма] е наложена “имуществена санкция” в размер на 1500 лева, на основание чл. 415, ал.1 от КТ за неизпълнение на задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство.

По делото са събрани достатъчно доказателства, които установяват извършването на посоченото в наказателното постановление административно нарушение по чл. 415, ал.1 от КТ. Не е изпълнено дадено задължително предписание при предходна проверка на същото дружество да изплати гарантирания от закона размер от 60% от трудовото възнаграждение, но не по-малко от 60% от минималната работна заплата на персонала на дружеството като заплати за месец декември 2009г. в срок до 15.05.2010г. При проверка по документи в Д“ИТ” – С. е установено, че предписанието не е изпълнено, съставен е акт за установяване на административно нарушение и е издадено наказателно постановление.

В. при нарушения, извършени от юридически лица и еднолични търговци не се изследва. Фактическият състав на чл. 415, ал. 1 от КТ не изисква субект на нарушението да е работодателя. Правилни са и доводите на районния съд, че възнагражденията са дължими, те са за начислени и са за периоди преди прекратяване на трудовите правоотношения на част от работниците.

Срокът по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН е спазен, актът за установяване на административно нарушение е съставен на 08.12.2010г., а наказателното постановление е издадено на 14.01.2011г. Срокът по чл.52, ал. 1 от ЗАНН е инструктивен. Не е доказано твърдението, че датата на издаване на наказателното постановление е различна от вписаната в него. Актът за установяване на административно нарушение е съставен по документи, вписани са двама свидетели при съставяне на акта, същият е съставен в ДИТ и връчен на датата на съставянето му.

Неоснователно е възражението на касационния жалбоподател за допуснато съществено нарушение в административнонаказателното производство чрез допуснато участие в него на пълномощник на санкционираното юридическо лице.

Административнонаказателната отговорност е лична и в ЗАНН са уредени правила за лично участие - лично при физическите лица или чрез представляващия при юридическите лица. Отклонение от това правило може да се допусне само при изрично упълномощаване от наказаното лице за извършване на процесуални

действия. В този случай чрез изричното упълномощаване наказаното лице се е съгласило съответното процесуално действие да бъде извършено в негово отсъствие.

В конкретния случай, се установява, че в административно -наказателното производство е участвал пълномощник на [фирма], валидно упълномощен с изрично нотариално заверено пълномощно за тези действия от М. К., управител на дружеството. С пълномощното А. А. И. е оправомощен от представляващите [фирма] с права да участва и да представлява дружеството пред органите на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда”, Дирекция „Инспекция по труда” – С. като подава, връчва, подписва и получава удостоверения, писма, заповеди, постановления и други документи.

В административнонаказателното производство е участвал пълномощник, което е допустимо и законосъобразно, при наличието на валидно упълномощаване. Не е допуснато съществено процесуално нарушение по чл. 40, ал. 1 и ал. 2 от ЗАНН при съставяне на акта за административно нарушение, нито на чл.43, ал. 1 от ЗАНН при предявяването на акта и връчването на препис от него.

Правото на защита на санкционираното лице не е нарушено, в хода на проверката са представени писмени доказателства от [фирма], наказателното постановление е обжалвано по съдебен ред, правото на защита е реализирано съобразно установения ред.

Решението на въззивния съд, с което е потвърдено наказателното постановление е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Предвид горното, Административен съд София –град, XIV касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 01.08.2012г., постановено по н.а.х.д. № 20671/2011г. по описа на Софийски районен съд, наказателно отделение, 16 състав.

Решението не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.